

DE BETOOVERDE PRINSES

door

S. J. LANDRIESSEN,

met

zes platen.

AMSTERDAM, G. L. FUNKE.

Lith. Essink & Dierker.

XKW 0835

voegk. vstine (den) Andriense

C/10752

€ 70,-

De **SCHOONE SLAAPSTER** in het **BOSCH**,

DOOR

S. J. ANDRIESSEN.

AMSTERDAM.

G. L. FUNKE.

De schoone slaapster in het bosch.

Er was eens een koning en eene koningin, die geen kinderen hadden, waarover zij heel bedroefd waren. Eens kwam er bij de koningin een toovergodin, die tegen haar zeide, dat zij in een zekeren vijver maar eens een bad moest nemen; zag zij daarin een kikvorsch, dan kon zij er van verzekerd zijn, dat zij een kind zou krijgen, maar zag zij er geen, dan zou dit ook niet gebeuren. Juist wilde zij in het water stappen, toen zij op een der bladeren van een waterplant een leelijken kikvorsch zag zitten, en nu wist zij, dat haar wensch vervuld zou worden. Eenigen tijd daarna kreeg zij dan ook een kind, en wel een dochttertje.

Dat was een blijdschap in het paleis! Er werd een groot gastmaal gegeven, waarop al de toovergodinnen uit het land genoodigd waren, en nu verwachtte men, dat elk van haar aan de jonge prinses een geschenk zou geven, zooals dit in vroegere dagen gebruikelijk was.

Nadat het gastmaal dan ook was afgelopen, traden allen naar de koningin toe, die met haar dochttertje op den schoot zat en even nieuwsgierig als de koning was, wat de toovergodinnen wel aan het kind zouden schenken.

De eerste toovergodin gaf haar schoonheid, de tweede verstand, de derde bevalligheid, en zoo kreeg de kleine prinses van ieder een of ander present

Toen allen haar iets gegeven hadden, zagen de koning en koningin tot

hun schrik, dat er van achter het gordijn nog een andere toovergodin te voorschijn kwam, die zij hadden vergeten op het feest uit te noodigen. Deze was hierover heel boos, zooals duidelijk genoeg aan haar gezicht te merken was; zij ging naar de koningin toe en zeide, terwijl zij met haar vinger naar het kind wees, dat de jonge prinses eenmaal hare hand aan een spinnewiel zou bezeeren en daarop in een diepen slaap vallen, die honderd jaren zou duren en waaruit een koningszoon haar zou doen ontwaken.

Om nu het ongeluk te voorkomen, dat de booze toovergodin had aangekondigd, liet de koning aanstonds een bevel uitvaardigen, waarbij aan iedereen op straffe des doods verboden werd, een spinnewiel te gebruiken of ook maar in huis te hebben. —

Toen de prinses den leeftijd van zestien jaren bereikt had, ging de koning met zijn gezin eenigen tijd op een kasteel doorbrengen, dat aan hem toebehoorde en in een groot bosch stond.

Op zekeren dag kwam de prinses op een vlierinkje van dit kasteel, waar een oud vrouwtje zat te spinnen. De goede sloof had hier altijd afgezonderd geleefd en dus nooit iets van het verbod des konings vernomen.

„Wat doet ge daar, moedertje?” vroeg de prinses. „Ik ben aan het spinnen,” antwoordde het oudje, dat haar niet kende. — „Dat gaat aardig,” zei de prinses; „dat zou ik ook wel eens willen doen.” — Maar nauwelijks had zij het spinnewiel aangeraakt, of zij bezeerde er hare hand aan en viel in onmacht.

De oude vrouw was hierover doodelijk ontsteld en riep om hulp. Men kwam van alle kanten toeschieten en wendde allerlei pogingen aan om haar weer bij te brengen; maar niets mocht baten.

Een der goede toovergodinnen kwam er terstond bij, en daar zij wel dacht, dat het voor de prinses niet pleizierig zou wezen, als zij bij haar ontwaken geheel alleen op het kasteel was, raakte zij allen, die er in dat gebouw waren, den koning en de koningin alleen uitgezonderd, met haar tooverstaf aan. En zie! zoodra zij ze aangeraakt had, vielen allen in een diepen slaap en bleven precies zoo staan, zitten of liggen, als zij stonden, zaten of lagen, toen zij ze met haar tooverstaf aanroerde. Zoo had bij voorbeeld de kok den keukenjongen, die juist met een schotel visch thuis gekomen, maar wat lang naar zijn zin uitgebleven was, bij den kraag ge-

pakt. Hij hield zijne hand al klaar om hem een duchtigen klap te geven, en de jongen begon al bij voorbaat te schreeuwen. Daar kwam de toovergodin en raakte ze beiden met haar staf aan; nu vielen zij in slaap en bleven in dezelfde houding zitten, die zij juist aangenomen hadden. Maar niet alleen de menschen sliepen: ook de visschen sliepen, de vogels sliepen, het vuur sliep, — in één woord, alles sliep.

Nu liet de toovergodin binnen den tijd van een kwartier zooveel geboomte om het kasteel heen groeien, dat niemand er met mogelijkheid doorheen kon. Er was niets anders van te zien dan de torenspitsen. —

Na verloop van honderd jaren gebeurde het eens, dat de zoon van een anderen koning, die toen over het land regeerde, op de jacht ging. Toen hij in den omtrek van het betooverde kasteel gekomen was, vroeg hij aan een ouden boer, wat voor torens het toch waren, die hij boven het dichte geboomte zag uitsteken. Deze man vertelde hem nu de heele geschiedenis, zooals hij die van zijn vader gehoord had.

Na kort beraad besloot de prins, terstond eens te gaan zien, wat er van de zaak was. Nauwelijks was hij het bosch genaderd, of al de boomen weken ter zijde, om hem door te laten. Hij ging dus regelrecht op het kasteel af, dat hij aan het einde eener lange laan vóór zich zag staan.

Bij de deur gekomen, zag hij twee schildwachten, waarvan de een stond en de ander op de stoep zat, terwijl er een hond onbeweeglijk op den grond lag. Ook de schildwachten verroerden zich niet. In 't eerst dacht de prins, dat zij dood waren, maar hij merkte al spoedig aan den blos op hunne wangen, dat zij slechts sliepen. Hij liep de stoep op, deed de deur open en trad binnen.

Overal in het kasteel zag hij slapende menschen. Hij liep het geheele gebouw door en kwam eindelijk op het vlierinkje, waar de prinses nog altijd lag te slapen. Zij was nog even schoon en jeugdig als vóór honderd jaren en hield een draad in de hand, waaraan een stuk van het spinnewiel vastzat. Ook de oude vrouw sliep met haar spinrokken in den arm, de kat, die op de tafel lag, sliep, de vogeltjes sliepen, — ook hier sliep alles. Hij naderde de schoone slaapster, knielde vol bewondering bij haar neer, greep haar bij de rechterhand, en . . . daar werd zij plotseling wakker; want de honderd jaren, die zij zou slapen, waren juist ten einde.

„Zijt gij het, prins?“ was het eerste, wat zij zeide. „Wat hebt ge u lang laten wachten!“

De prins, verrukt door hare vriendelijkheid, antwoordde met haar een hartelijken morgengroet te brengen en te vertellen, hoe hij er toe kwam, om haar wakker te maken, terwijl hij ten slotte bekende, wel met de schoone slaapster te willen trouwen, en haar zodoende voortdurend gezelschap te houden. Nadat zij een geruimen tijd met elkaar gepraat hadden, begaven zij zich naar de eetzaal, waar zij zich duchtig te goed deden, evenals de andere slapers, die allen niet minder honger hadden.

Daar ons prinsesje niets liever wenschte, dan den vriendelijken prins altijd bij zich te houden, werden zij nog dien zelfden dag in de kapel van het kasteel door den groot-aalmoezenier getrouwd.

Het feest duurde den geheelen nacht door, en den volgenden dag keerde de prins naar het paleis van zijn vader terug en vertelde dezen alles. Nu gingen allen haar van het kasteel in het bosch afhalen. In een plechtigen optocht verliet het jonge echtpaar dit, gevolgd door den koning en de koningin, en door de aanzienlijksten uit het land. Allen bogen zich eerbiedig voor de jonggehawden, en men strooide hun, toen zij de stoep afkwamen, bloemen voor de voeten. Niet minder feestelijk was de ontvangst op het paleis in de hoofdstad des lands, waarin zij een luisterrijken intocht hielden.

Eenige jaren daarna stierf de koning, en nu werden de prins en de prinses koning en koningin over het land. Al spoedig daarop trok de jonge koning ten strijde, en nu droeg hij de regeering over zijn rijk aan zijne moeder op en drukte haar de zorg voor zijne vrouw en kinderen op het hart. Hij had namelijk twee kinderen gekregen: een dochtertje, dat Dageraad heette, en een zoontje, dat zij Dag genoemd hadden, omdat dit kind nog mooier dan zijn zusje was. De oude koningin was er blij mee, dat de koning het land verliet, want nu zou zij hare woede op de jonge koningin en hare kinderen, die zij bitter haatte, kunnen koelen.

Zoodra de koning dan ook vertrokken was, beval de oude koningin, die een menscheneetster was, aan haar hofmeester, de kleine Dageraad te dooden en lekker te braden, daar zij dit kind den volgenden dag voor haar middagmaal wilde gebruiken. Maar de hofmeester kon dit niet over zich verkrijgen; hij bracht de kleine Dageraad daarom naar zijne vrouw toe, om

haar ergens te verbergen, slachtte een lammetje, maakte dit lekker klaar en zette het aan zijne meesteres voor, die hem de verzekering gaf, dat zij in lang niet zoo lekker gegeten had.

Acht dagen daarna zei de boosaardige oude koningin tegen haar hofmeester, dat zij den kleinen Dag ook wilde opeten. De goede man bracht dit kind insgelijks naar zijne vrouw toe, doodde een jong geitje, braadde dit en zette het op de tafel zijner meesteres neer, die er niet minder aan smulde dan de vorige maal.

Eindelijk deelde de oude koningin aan haar hofmeester mede, dat zij haar maaltijd wilde houden met de jonge koningin. De hofmeester verborg deze insgelijks, waarop hij een varken slachtte en dit aan de oude koningin voorzette, die het met dezelfde graagte opat, alsof het de jonge koningin geweest was.

Op zekeren avond echter, toen zij om het kasteel rondliep, hoorde zij in de woning van den hofmeester de stemmen van de jonge koningin en hare kinderen. Zij werd nu zoo woedend, omdat men haar bedrogen had, dat zij aan hare bedienden bevel gaf, op het voorplein een groote kuip met adders en slangen te vullen, om er de jonge koningin met hare kinderen, alsmede den hofmeester en zijne vrouw in te werpen.

Reeds stonden de bedienden gereed om aan dit wreede bevel te gehoorzamen, toen er een troep ruiters het voorplein opreed. Onder hen bevond zich de koning, die vroeger teruggekomen was, dan men verwacht had. Zoodra hij de oude koningin zag en hoorde, wat zij had willen doen, werd hij woedend en liet haar onmiddellijk in de kuip werpen, zoodat zij in een oogenblik door de leelijke beesten opgegeten werd.

Op deze wijze mislukte het booze plan der oude koningin nog en stierf zij den vreeselijken dood, dien zij aan anderen had toegedacht. Zoo gaat het wel meer, lieve kindertjes! Denkt er daarom maar nooit over, aan anderen kwaad te doen, want dan zou het met u ook wel eens zoo kunnen gaan, als het met de oude koningin ging, in wier geschiedenis wij de waarheid van het spreekwoord bevestigd zien: „Wie een kuil voor een ander graaft, valt er zelf in.”

